

Ярим трунком — аж по вінця:
яре жито,
яра кривця,
яра бджілка,
яра рута,
ярі пекло і спокута...

Із-під ґрунту,
з яру,
з ріні —
чи то зел, чи слів яріння...
Ще й згори сто жерл розкрило —
рине щедро —
од Ярила.
Ярове! Зелене! Юне!
В'яже руно,
пестить вруна.
Там воно, де Ятрань в'ється...
Де Яремче... Ямпіль мріє...
Переяславу сміється.
І ярує! І яріє!

Зброярам — мечі яскраві.
Броварам — мед-пиво яре...
Святогори...
Кудияри...
Заряхтіло —
в слові!
В славі!
Переярком —
в дикі сурми.
По троян-траві —
боянам...
Яринію —
в ясен сум мій,
в ярмарки, яким не в'януть...

Це ж той спадок — яр-година.

Яре віно — Україна...
Росне.
Ясне.
Яворове...
Будь же щасне!
Будь здорове!

1975

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.